

Олег ЗАВІСТОВСЬКИЙ
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ТА ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ ДО ОХОРОНИ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ І БЕЗПЕКИ

Складна оперативна обстановка, що склалася на цей час в Україні, демонструє появу численних надзвичайних ситуацій соціального і політичного характеру. Проведення антитерористичної операції в Донецькій та Луганських областях впродовж останніх років, поява терористичних проявів в інших регіонах держави, масові заворушення, «контрабандистські» та «бурштинові війни» та агресія Росії, введення військового стану загрозливо впливають на стан забезпечення національної безпеки України.

У таких умовах перед Національною поліцією постають додаткові завдання, різко зростає обсяг роботи, виникає необхідність особливої організації служби та покладається велика відповідальність.

Актуальність дослідження базується на необхідності гармонізації нормативно-правового та організаційно-тактичного забезпечення службової діяльності з боротьби зі злочинністю та відсутністю належного теоретико-методологічного й науково-прикладного підґрунтя реалізації нових форм і методів професійної підготовки працівників поліції.

Професійна підготовка не можлива без якісного інформаційно-аналітичного забезпечення, тобто процесу створення оптимальних умов для задоволення інформаційних потреб та реалізації посадових обов'язків органів державної влади і волонтерської роботи представників громадських організацій на основі формування та використання інформаційних ресурсів [1, с. 79–80].

З давніх часів професійна діяльність щодо профілактики та боротьби зі злочинністю спиралась на спеціальні знання, що зумовило необхідність постійної професійної підготовки правоохоронців, вдосконалення їх вмінь і навичок до виконання своїх службових обов'язків.

Від рівня підготовки працівників, уміння діяти в умовах, пов'язаних з ризиком для життя, прямо залежить як їх особиста безпека, так і життя, здоров'я, безпека громадян.

Водночас наявна практика професійної підготовки працівників поліції забезпечує лише їх готовність і спроможність до застосування заходів фізичного впливу до правопорушників, тобто спрямована на нейтралізацію небезпеки безпосередньо фізичному здоров'ю працівника, залишаючи поза увагою інші категорії небезпеки, що становлять загрозу психічному здоров'ю та соціальному добробуту поліцейського. Також треба констатувати, що така підготовка первісно й усталено орієнтована на забезпечення тільки оперативно-службової сфери діяльності. Питання особистої безпеки у повсякденній життєдіяльності працівників поліції залишаються як методично, так і практично не вирішеними.

На етапі реформування виникає проблема в комплексному дослідженні теоретичних та практичних проблем організаційно-правового забезпечення службової підготовки працівників кримінальної поліції, практична значущість якої полягає у вирішенні низки проблем прикладного характеру, пов'язаних із вдосконаленням законодавства у сфері професійної підготовки персоналу, а також у розробці практичних рекомендацій щодо критеріїв підвищення професійної майстерності працівників, задіяних до боротьби зі злочинністю.

Загальні проблеми службово-бойової діяльності знайшли широке відображення у вітчизняній правовій науці у роботах О. М. Бандурки, І. П. Голосніченка, О. Ф. Долженкова, Р. А. Калюжного, В. К. Колпакова, В. М. Комарницького, В. В. Конопльова, О. В. Копана, В. А. Ліпкана, В. І. Олефіра, О. І. Остапенка, В. П. Петкова, Х. П. Ярмакі, О. Н. Ярмиша та інших. Проблеми професійної підготовки працівників правоохоронних органів висвітлювалися у вітчизняних працях М. І. Ануфрієва, В. Г. Бабенка, С. Є. Бутова, Г. І. Васильєва, І. П. Закорка, В. І. Пліска, Б. Б. Шаповалова тощо.

1. Шаповалов Б. Б., Завістовський О. Д. Інформаційно-аналітичне формування готовності правоохоронців до дій в екстремальних ситуаціях (на прикладі поліцейського хортингу). *Застосування інформаційних технологій у підготовці та діяльності сил охорони правопорядку : матеріали Міжнародної науково.-практ. конф. : зб. тез доповідей (м. Харків, 15 березня 2021 р.)*. Харків : Нац. академія Нац. гвардії України, 2021. С. 79-80.

Влада ЛІТОШКО

викладач кафедри загальноправових
дисциплін Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ (м. Дніпро, Україна)

ГЕНЕЗА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КЛЮЧОВИХ РЕФОРМ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Питання про те, як повинні розвиватися правоохоронні органи, які функції мають бути змінені – збережені або, взагалі, вилучені в майбутньому, в сучасній юридичній науці мають дискусійний характер. Реформування правоохоронної системи держави, на нашу думку, повинно базуватися на принципах системності, етапності, плановості, містити тактичні та стратегічні цілі. Недотримання цих базових принципів реформування правоохоронної системи, як свідчить попередній досвід неодноразових спроб реформ, призводить у цілому до їх неефективності, оскільки цілі реформування не досягаються. Нинішні реформи правоохоронної сфери є не першими за роки незалежності нашої держави.

Реформування правоохоронної системи неодноразово привертало увагу керівництва не тільки нашої держави, але й європейської спільноти [1]. Так, серед основних документів, що були прийняті і спрямовані на реформування правоохоронної системи, варто виділити такі: 1) Концепція вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні; 2) Концепція реформування кримінальної юстиції; 3) Концепція реформування Служби безпеки України; 4) Концепція реформування Державної кримінально-виконавчої служби України; 6) Концепція розвитку Державної прикордонної служби України.

Окремо своїм указом Президент України поставив завдання розробити проєкт Концепції реформування системи органів внутрішніх справ [2]. За результатами проведеної роботи підготовлено проєкт Концепції реформування системи правоохоронних органів. Крім того, отримано напрацювання, що були використані при підготовці Державної програми реформування системи Міністерства внутрішніх справ України (Далі - МВС України) [3].

Важливими складовими реформи правоохоронної системи, як впливає із змісту Стратегії сталого розвитку «Україна-2020», є зміна принципів діяльності, що мають ґрунтуватися на законності, децентралізації, прозорості, у тісній взаємодії з громадянським суспільством.

На виконання Стратегії було створено робочу групу, результатом роботи якої стало прийняття Концепції першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ [4] і Стратегії розвитку органів внутрішніх справ України [5], схвалених розпорядженням Уряду у 2014 році [6]. Метою зазначеної Концепції є визначення пріоритетів, основних напрямків, очікуваних результатів та засобів перетворення МВС на правоохоронне багатопрофільне цивільне відомство.

Показово, що Стратегією розвитку передбачено перетворення МВС України на орган європейського зразка та формування центрального органу виконавчої влади, діяльність якого координується через Міністра внутрішніх справ України – Національної поліції як головного органу із забезпечення громадської безпеки. Так, міністерство повинне виконувати при цьому роль цивільного та відкритого «home office», в якому Національна поліція - відносно самостійний орган, діяльність якого координується через Міністра МВС України [5].

Із прийняттям Закону України «Про Національну поліцію» фактично розпочалася реформа правоохоронної системи взагалі та Міністерства внутрішніх справ України, зокрема. Це, зі свого боку, призвело до створення Національної поліції України як